

Sosyal medyada kötü uğraşlarla birlikte iyi şeylerde yapılıyor. Ben hiçbir zaman umutsuz olmadım. İnsanlar bilinçlendirilirse iyi şeyler daha da artacaktır. İşte bildiğiniz gibi Facebookta gezinirken tek bacağı kopuk bir köpek resmi gördüm. Bir anda küçüklüğüme geri dönüverdim.

Ankara'dan Safranbolu isimli bir ilçeye Babam'ın tayini çıkmıştı. Bahçeli ve 2 katlı olan bir ev tutmuştuk üstte ev sahibi oturuyordu. Bahçesinde meyveler yetişen güzel ve okuluma yakın bir evdi. Sokaktan araba çok az geçirdi zaten o yıllarda (1978 li yıllar) bütün her yer öyleydi. Aile dostlarımızdan birinin aldığı köpek yavrulamıştı. Yavruların bir tanesini de Babam aldı ve eve getirdi. Duman rengi olduğu için adını da Duman koyduk. Çok küçük ve tombik bir yavruydu çok seviyordum. Ben okuldayken sokağa kaçmış ve tesadüf bu ya bir araba geçerken yavrunun sol arka bacağını çiğnemiş. Babamlar hemen ilçe veteriner Müdürlüğüne götürmüş, Müdahale edilemeyeceğini söylemişler. Hatta Veteriner Müdürü;

-Götürün boş bir arsada tek kurşunla kurtulun bundan demiş.

Babam köpeğe kıyamadı askerlere götürün bunu boş bir araziye bırakın gelin dedi. Ama çok üzüldük. Aradan birkaç ay geçti, Duman büyümüş serpilmiş olarak çıktı geldi. Büyük ihtimalle asker kıyafeti ve kokusundan tanıyarak Askerlik Şubesini buldu diye düşündü Babam. O zamanlar 8'li yaşlarımda olduğum için Köpekleri hatta hayatı da ilk kez Dumanla tanıma imkânım oldu. Sabahları Nizamiyede bekleyerek Babamın geliş saatlerinde hazır ola geçiyordu, akşamları da peşinden gelerek eve kadar refakat ediyordu. Hiçbir gün bunu aksatmadı. O zamanlar Belediye çok daha ilkel zihniyetindeydi. Boş arazilere çöp kenarlarına zehirli kemik atıyor ve sokak hayvanlarını o şekilde ortadan kaldırıyorlardı.

Dumanda eve almadığımız için sokak köpeğiymiş ama askerlerin artıklarını verdikleri için büyük oranda şubede besleniyordu ve zaman zaman dışardan bulduğu yiyecekleri tüketiyordu.

KÖPEĞİMİZ DUMAN

süha özmen tarafından yazıldı.

Pazartesi, 22 Ocak 2018 21:26 - Son Güncelleme Pazartesi, 22 Ocak 2018 23:49

3 kere bu zehirli kemikleri yediği için zehirlendi. 2 kere sarımsaklı yoğurt yedirilerek kurtarıldı sonuncusunda geciktiğimiz için fayda etmedi ve Duman artık yoktu.

O köpek aklımdan hiç gitmedi insanlara yaklaşımında bile o **saygıyı, sadakati** Dumandan öğreneceğimi düşünemezdim. Her gün Babamı takip etmesi ve bıkmadan usanmadan devam ettirmesi **kara**

rlılık ilkesini

de gözümün önüne getirir. Bir başka özelliği de hiçbir şekilde unutmamak; bu özellik bana ileriki yıllarda kalsa da bazen unutmayı untabilmeyi çok istiyorum. Yapılan kötülükleri, hainlikleri, saygısızlıkları unutmak istesem de vefalıları, kadir kıymet bilenleri unutamamak acımı hafifletiyor, Bir diğer özelliği de

bahane uydurmamak

yani 3 ayaklı olsa bile o kadar yolu gelmeye üşenmeyip yolları arşınlaması.

Peki bazıları da biz insanız diyorlar değil mi? Başka öğrendiğim bir şey var mı diye düşünüyorum da öğrendiğim birçok şey vardır da öğreneceğim insan kaldı mı onu çözemiyorum.

225 51 00

Süha Özmen

530